

UPV, l'oposició al consens

UPV va nàixer d'un pacte electoral entre tots els col·lectius polítics nacionalistes valencians: PNPV, AEPV, EUPV. La Unitat, més enllà d'aconseguir l'índex de vots més elevat de tota la història del valencianisme polític (que tampoc no vol dir gran cosa, és clar), i l'estructuració de més de cinquanta llistes municipals, va possibilitar que tot de nacionalistes independents es vincularen activament a un procés autoorganitzatiu que assolirà, en l'anunciada primera Conferència d'UPV (finals de novembre), la fi d'una etapa de vertebració arreu del país.

Sembla que no ha estat un camí planer. El valencianisme polític, expressió encara balbucient d'un moviment de reconstrucció nacional més consolidat, però encara insuficient, ha estat víctima d'un miratge. Durant tota la transició, enlluernat pel seu innegable protagonisme cívic, el valencianisme ha tendit a demanar la lluna en un cove. I això, per oblidar una dada tan fonamental com que el país era (i és, clar) assolat tant a nivell de teixit ciutadà com de consciència nacional: 300 anys de dominació estatal fan

forat. També va passar per alt que l'agent social —ell mateix— que podia portar endavant aquesta tasca de reconstrucció acabava de fer peu en la història: el nacionalisme valencià amb cara i ulls —heroics pioners a banda— té, com aquell qui diu, poc més de vint anys, fill com és de la

industrialització i del canvi social que ha trasbalsat profundament aquest país des dels anys 60.

L'exuberància de partits valencianistes que pretenien abastar tot l'arc polític democràtic va ser exhaustiva: hem tingut demòcrates-cristians, liberals, tota classe de socialis-

Doro Balaguer,
membre de la taula
política d'UPV

Unitat del Poble Valencià es proposa celebrar al novembre la seua primera conferència, per a la qual s'han elaborat ja els materials de discussió. UPV aspira a enllestir un moviment on la diversitat i el pluralisme hauran de jugar precisament un paper unitari enfront del desgast d'una política oficial burocratitzada.

La gestió del poder estatal continua mostrant, en terrenys importants, un pacte o acord tàcit amb els sectors més reaccionaris de la societat. Per això, la referència comuna haurà de ser, per a UPV, la coincidència en la crítica als punts de consens de la dreta tradicional i l'esquerra oficial. La crítica, per exemple, al consens entre el PSOE i AP sobre la presència de l'Estat espanyol a l'OTAN. O al consens entre el PSOE i AP sobre el buidament i la trivialització del fet nacional al País Valencià.

UPV inicia una nova etapa en la qual buscarà un suport social més ampli. L'activitat més immediata se centra en la celebració d'assemblees locals i comarcals, en el procés de preparació de la Primera Conferència, de la qual sorgirà una nova estructura orgànica i una línia d'eixamplament i consolidació de l'alternativa política del nacionalisme valencià.

tes, un formigueig de grups comunistes. Tots toparen amb una realitat granítica, voraça, que va anar engolint-se'ls, un a un. Els qui no s'enganxaren al carro del poder, i molts dels depurats dels partits estatals per mantenir-se fidels al moviment emergent, són els qui, a hores d'ara, han convergit en el projecte unitari i plural —¡si et plau per força!— d'UPV.

No tot està dat i beneït, evidentment. Les condicions objectives (passem la fórmula) forcen el valencianisme polític a la unitat. Però la pluralitat obliga a un exercici permanent de tolerància i d'afirmació prioritària d'allò que uneix per damunt d'allò que pot dividir. Per les notícies que tenim, no és del tot fàcil. El procés ha estat frenat per reticències, per xovinisme de sigles, per raons polítiques legítimes, per ancoratges psicològics en l'any 76, quan tot semblava possible. No es descarta que, a dreta i esquerra, certs grups minoritaris es desmarquen de la dinàmica constituent.

Respecte a l'espai polític on UPV s'autoubica, pel que hem llegit en les ponències congressuals, tot fa suposar que es posarà més èmfasi en opcions fonamentals (valencianisme vs espanyolisme / pacifisme vs blocs militars / ecologisme vs productivisme / feminisme vs patriarcalisme / antinuclear vs pronuclear /...) que en declaracions basades en l'espai polític tradicional, convencional. Tot i que s'afirma la democràcia com un valor a defensar i a profunditzar.

Més enllà d'una coalició electoral, més ençà d'un partit polític, la UPV aprèn a caminar.